

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/353/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7914212731
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7914212731.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členiek senátu JUDr. Evy Feťkovej a Mgr. Zuzany Čisovskej v spore žalobcov: 1. L. P., nar. XX.X.XXXX, bytom O., I. XXX/XX, 2. M.. B. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom O., I. XXX/XX proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 2C/189/2014-73 zo dňa 13. marca 2018

rozhodol:

I. Z a m i e t a návrh žalobcov na prerušenie odvolacieho konania.

II. P o t v r d z u j e rozsudok.

III. P r i z n á v a žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Žalovanej strane priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalobcom v 1/ a 2/ rade.

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia v 1. a 2. rade sa žalobou doručenu súdu dňa 25.08.2014 domáhali, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi v 1. rade sumu 772,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 25.08.2014 do zaplataenia, sumu 2.340,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 25.08.2014 do zaplataenia, sumu 840,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 25.08.2014 do zaplataenia a žalobkyňa v 2. rade sumu 576,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 25.08.2014 do zaplataenia, sumu 1.348,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75% ročne od 25.08.2014 do zaplataenia a nahradiť trovy konania.

3. Podanú žalobu žalobcovia odôvodňovali tým, žalobca v 1. rade ako dlžník na jednej strane so žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 30.04.2009 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 9510003 na 800,00 eur. Žalobca v 1. rade uhradil žalovanému sumu 1.572,00 eur. Žalobca v 1. rade ako dlžník na jednej strane so žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 12.11.2009 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 905100039 na sumu 2.700,00 eur. Žalobca v 1. rade žalovanému uhradil 5.040,00 eur. Žalobca v 1. rade ako dlžník na jednej strane so žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 25.06.2009 uzavrel zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 9510013 na sumu 1.400,00 eur. Žalobca v 1. rade žalovanému uhradil 2.240,00 eur. Žalobkyňa v 2. rade ako dlžník na jednej strane so žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 26.10.2009 uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 905100031

na sumu 800,00 eur. Žalobkyňa v 2. rade žalovanému uhradila 1.376,00 eur. Žalobkyňa v 2. rade ako dlžník na jednej strane so žalovaným ako veriteľom na strane druhej dňa 21.05.2009 uzavrela zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 95100141 na sumu 1.400,00 eur. Žalobca v 1. rade žalovanému uhradil 2.748,00 eur. Apelovali na spotrebiteľský charakter zmlúv vyplývajúci z ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2011 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, kedy medzi podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere patril aj údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov - RPMN a absencia tejto náležitosti uzavretej zmluvy spôsobuje, že takéto úvery sa považujú za bezúročné a bez poplatkov. Keďže žalovaný prijal plnenie od žalobcu v 1. rade: zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 9510003 zo dňa 30.04.2009 vo výške 992,00 eur, zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 905100039 zo dňa 12.11.2009 vo výške 2.340,00 eur, zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 9510013 zo dňa 25.09.2009 vo výške 840,00 eur, plnenie prijaté od žalobkyne v 2. rade zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 905100031 zo dňa 26.10.2009 vo výške 576,00 eur, zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 905100141 zo dňa 21.05.2009 vo výške 1.348,00 eur, je plnením bez právneho dôvodu, ide o bezdôvodné obohatenie, ktoré žalobcovia považovali za úmyselné, pričom v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

4. Žalovaná strana poukazovala nato, že nároky žalobcu v 1. rade sa stali premlčané v objektívnej premlčacej lehote a to nasledovne:

- nárok zo zmluvy č. 9510003 sa premlčal 20.06.2012 (posledná splátka uhradená dňa 20.06.2009)
 - nárok zo zmluvy č. 905100039 sa premlčal dňa 15.04.2014 (posledná splátka uhradená dňa 15.04.2011)
 - nárok zo zmluvy č. 9510013 sa premlčal dňa 10.11.2012 (posledná splátka uhradená dňa 10.11.2009).
- Rovnako mala za to, že je premlčaný nárok aj žalobkyne v 2. rade, pričom k premlčaniu jej nárokov došlo nasledovne:
- nárok zo zmluvy č. 905100141 sa premlčal dňa 17.10.2012 (posledná splátka uhradená dňa 17.10.2009)
 - nárok zo zmluvy č. 905100031 sa premlčal dňa 24.05.2013 (posledná splátka uhradená dňa 24.05.2010).

Žalobcovia sa so žalobou o zaplatenie obrátili na súd až dňa 25.08.2014. Žalovaný vzniesol námietku premlčania ako aj námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Trebišov.

5. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia, súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 2 písm. a/ zákona č. 258/2011 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, 2 tohto zákona, § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“ platného a účinného v rozhodnom období, t.j. v čase uzavretia zmluvy), § 54 ods. 1, 2 OZ, § 451 ods. 2 OZ, § 107 ods. 1 OZ.

6. Nakoľko žalovaná strana vzniesla námietku premlčania, ako prvé bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa vysporiadať s touto námietkou a vychádzajúc zo skutočnosti, že RPMN v danom prípade bolo neprimerane vysoké až úžerné a žalobcovia sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli v auguste 2014 konštatoval, že nie je možné súhlasiť s názorom žalobcov, že sa ich právo nepremlčalo, keďže neuplynula 10-ročná premlčacia doba, nakoľko bezdôvodné obohatenie v ich prípade nebolo na strane žalovaného získané úmyselne.

7. Súd prvej inštancie konštatoval, že k premlčaniu práva žalobcov preto nedošlo v 10-ročnej lehote, ale v rámci 3-ročnej premlčacej lehoty vychádzajúc zo skutočnosti, že až v auguste roku 2014 z vyjadrenia žalobcu súd zistil, že žalobcovia získali vedomosť o tom, že žalovanému poskytl podstatne vyššie plnenie ako predstavovala reálna výška úveru s tým, že objektívna premlčacia 3-ročná lehota im začala plynúť odo dňa poslednej splátky, čo v prípade žalobcu v 1. rade bolo dňa 21.1.2011 pri úvere č. 9510003, dňa 10.1.2009 pri úvere č. 9510013 a dňa 15.4.2011 pri úvere č. 905100039 a teda 3-ročná premlčacia doba uplynula najneskôr 15.4.2014, pričom žaloba na súd zo strany žalobcov bola doručená dňa 25.8.2014. U žalobkyne v 2. rade začala plynúť 3-ročná premlčacia doba pri úvere č. 905100031 dňa 24.5.2010, pri úvere č. 905100141 dňa 17.10.2011 a preto, z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcov zamietol.

8. V danom prípade súd prvej inštancie predmetné zmluvy posúdil ako spotrebiteľské, keďže zaškrtnutím políčka v zmluve, majúceho svedčiť o poskytnutí úveru na výkon povolania, resp. podnikania, bez reálneho stotožnenia povolania spotrebiteľa a zistenia, aký konkrétny súpis s takýmto povolaním, či

predmetom činnosti spotrebiteľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má mal súd za to, že poskytovateľ úveru nedodrжал úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti zodpovedajúcej čestnej obchodnej praxi, či všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, keďže žalobkyňa v 2. rade bola učiteľka a výkon práce učiteľa jej bol zamestnaním na základe pracovného vzťahu a preto žalobcovia spadajú pod režim ochrany spotrebiteľov.

9. K námietke miestnej nepríslušnosti vznesenej žalovanou súd odkazoval na ust. § 19 písm. d/ CSP.

10. O trovách konania rozhodol v zmysle § 262 ods. 1 s odkazom na plný úspech žalovaného v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

11. Proti rozsudku v zákonnej lehote (včas) podali odvolanie žalobcovia. Uplatnili odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasili so zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania ich nároku, konkrétne nesúhlasili s uplynutím 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehoty, nakoľko je rozhodujúce vždy to, kedy sa spotrebiteľ o tejto okolnosti skutočne dozvedel, nie kedy mal možnosť sa dozvedieť s odkazom na § 107 ods. 1 OZ s tým, že v prípade plynutia objektívnej premlčacej doby, v prípade bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo. Žalobcovia mali za to, že v danom prípade plynie 10-ročná objektívna premlčacia lehota, keďže konanie žalovaného vyhodnotil ako úmyselné, nakoľko žalovaný použil nekalú obchodnú prax a neumožnil prostredníctvom RPMN porovnať žalobcom výhodnosť úveru na trhu oproti iným produktom a svojim konaním neobhájiteľne skryl neprímerane vysokú až úžernú cenu úveru do poplatku za poskytnutie úveru v znení citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.4.2016 č.k. 5Co/479/2015-69.

12. Taktiež konštatovali zachovanie subjektívnej 2-ročnej lehoty, popri objektívnej 10-ročnej premlčacej doby, nakoľko subjektívna 2-ročná doba (začiatok plynutia od doručenia rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn.11Csp/102/2016 zo dňa 9.2.2017), ako aj objektívna premlčacia doba (splátky uhradené od 13.11.2014) boli zachované. Citovali uznesenie NS SR zo dňa 10.1.2018 sp.zn. 3Cdo/169/2017 s poukazom na článok uverejnený na www.najpravo.sk <<http://www.najpravo.sk>> zo dňa 15.3.2018 s názvom - Subjektívna premlčacia doba a bezdôvodné obohatenie v spotrebiteľských úveroch. Navrhovali prerušiť odvolacie konanie, keďže aplikačná prax súdov vo veci plynutia subjektívnej premlčacej doby sa aj po rozhodnutí NS SR vo veci 3Cdo/169/2017 rozchádza, a preto Krajský súd v Prešove na zasadnutí občianskoprávneho a obchodného kolégia postúpil podnet NS SR na prijatie zjednocujúceho stanoviska, čím odôvodňovali žalobcovia prerušenie odvolacieho konania. Uviedli, že prijatie zjednocujúceho stanoviska bude mať podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej. V prípade, že sa odvolací súd s návrhom na prerušenie konania nestotožní navrhovali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s tým, že si uplatnili nárok na náhradu trov konania.

13. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov navrhoval rozsudok ako vecne správny potvrdiť, keďže sa s ním plne stotožnil. Poukazoval na skutočnosti uvádzané vo svojich doterajších písomných podaniach. Mal za to, že v danom prípade nie je naplnený ani jeden zo zákonných predpokladov v zmysle § 451 OZ a preto ku vzniku bezdôvodného obohatenia z jeho strany nedošlo. Rovnako nesúhlasil s námietkou žalobcov, že z ich strany ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, pričom táto skutočnosť má vyplývať z toho, že im neumožnil porovnať výhodnosť úverov na trhu oproti iným produktom, čo ale nemožno považovať za podstatu úmyselného konania, ktorá vychádza z právnej úpravy zavinenia v trestnom konaní.

14. K vyjadreniu žalovaného sa žalobcovia nevyjadrili.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas, oprávnenými osobami, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov zo strany žalobcov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

16. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 10.10.2019 o 10,00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 2.10.2019 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

17. Z odvolania žalobcov vyplývajú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnených odvolacích dôvodov.

18. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, prípadne zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

19. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny predpis ale nesprávne ho vyložil.

20. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu premlčania nároku žalobcov, s čím sa odvolací súd stotožňuje s odkazom na § 387 ods. 2 CSP.

21. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť skutočnosti, na ktoré poukazovali žalobcovia, nakoľko súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu z hľadiska vyhodnotenia sporných a nesporných skutočností, vykonané dôkazy vyhodnotil v zmysle procesných ustanovení o vyhodnotení dôkazov účinných v čase rozhodovania súdu a dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny právny záver s tým, že rozsudok aj náležite odôvodnil a svojím procesným postupom neznemožnil žalobcom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku len dopĺňa, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca v 1. rade uzatvoril so žalovaným dňa 30.04.2009 zmluvu o úvere č. 9510004, predmetom ktorej bolo poskytnutie sumy 800,00 eur, ktorú sa žalobca v 1. rade zaviazal uhradiť v 12-tich mesačných splátkach po 131,00 eur, počnúc dňom 20.05.2009. Žalobca v 1. rade uhradil žalovanému sumu 1.572,00 eur. Dňa 25.06.2009 žalobca v 1. rade uzavrel so žalovanou zmluvu o úvere č. 9510013 na sumu 1.400 eur, ktorú sa zaviazal vrátiť v 5-tich mesačných splátkach po 448 eur počnúc dňom 11.07.2009. Žalobca v 1. rade žalovanému uhradil 2.240,00 eur. Dňa 12.11.2009 žalobca v 1. rade uzavrel so žalovanou zmluvu o úvere na sumu 2.700,00 eur, ktorú sa žalobca v 1. rade zaviazal uhradiť v 12-tich mesačných splátkach po 420,00 eur, počnúc dňom 20.12.2009. Žalobca v 1. rade žalovanému uhradil 5.040,00 eur. Pri všetkých troch zmluvách o úvere bolo v zmluve označené ako účel poskytnutia úveru, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon podnikania.

24. Zo zmluvy o úvere zo dňa 26.10.2009 vyplýva, že žalobkyňa v 2. rade uzatvorila so žalovanou zmluvu o úvere na sumu 800 eur, ktorú sa žalobkyňa v 2. rade zaviazala vrátiť v 8 mesačných splátkach po 172,00 eur, počnúc dňom 15.11.2009. Žalobkyňa v 2. rade žalovanému uhradila 1.376,00 eur. Dňa 21.05.2010 žalobkyňa v 2. rade uzavrela so žalovanou zmluvu o úvere, na základe ktorej bola žalobkyňa v 2. rade poskytnutá žalovanou suma 1.400 eur, ktorú sa žalobkyňa v 1. rade zaviazala uhradiť v 12-tich mesačných splátkach po 229,00 eur, počnúc dňom 18.06.2010. Žalobkyňa uhradila na predmetnú zmluvu 2.748,00 eur. Ako dôvod poskytnutia finančných prostriedkov bol v oboch zmluvách označený účel: na výkon povolania.

25. Žalovaná strana poukazovala nato, že nároky žalobcu v 1. rade sa stali premlčané v objektívnej 3-ročnej premlčacej lehote a to nasledovne:

- nárok zo zmluvy č. 9510003 sa premlčal 20.06.2012 (posledná splátka uhradená dňa 20.06.2009)
 - nárok zo zmluvy č. 905100039 sa premlčal dňa 15.04.2014 (posledná splátka uhradená dňa 15.04.2011)
 - nárok zo zmluvy č. 9510013 sa premlčal dňa 10.11.2012 (posledná splátka uhradená dňa 10.11.2009).
- Rovnako je aj premlčaný nárok žalobkyne v 2/ rade, pričom k premlčaniu jej nárokov došlo nasledovne:
- nárok zo zmluvy č. 905100141 sa premlčal dňa 17.10.2012 (posledná splátka uhradená dňa 17.10.2009)
 - nárok zo zmluvy č. 905100031 sa premlčal dňa 24.05.2013 (posledná splátka uhradená dňa 24.05.2010), pričom žalobcovia doručili žalobu na súd až dňa 25.08.2014.

26. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcov o plynutí 10-ročnej premlčacej doby z dôvodu, že žalovaný mal použiť nekalú obchodnú praktiku a neumožniť prostredníctvom RPMN porovnať žalobcom výhodnosť úverov na trhu oproti iným projektom, čím mal neobhájiteľne skryť neprimerane vysokú až úžernú cenu úveru do poplatku za poskytnutie úveru, keďže plynutie 10-ročnej premlčacej doby sa viaže na bezdôvodné obohatenie získané úmyselne (či už priamy alebo nepriamy úmysel), ktorý musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia, čím dôsledne neprichádza do úvahy v danom prípade aplikácia 10-ročnej objektívnej premlčacej doby na strane žalobcov.

27. Zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie je objektívneho charakteru (viď nález Ústavného súdu SR z 26.4.2013 č.k. IV.ÚS 554/2012-35), tak ako to správne uviedol aj súd prvej inštancie, predpokladom jeho vzniku nie je protiprávny úkon obohateného ani jeho zavinenie, keďže podstatné je iba to, že stav obohatenia vznikol a keďže k premlčaniu práva žalobcov nedošlo v 10-ročnej objektívnej premlčacej lehote, v zmysle § 107 ods. 1 OZ súd prvej inštancie aplikoval pre daný prípad správne objektívnu 3-ročnú premlčaciu lehotu (viď v tomto smere aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018 a 8Cdo/163/2018 zo dňa 22.5.2019, kde Najvyšší súd SR uviedol, že „pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, keďže oprávnený o bezdôvodnom obohatení sa nemôže dozvedieť skôr ako vzniklo a preto ani subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr ako objektívna, pričom Najvyšší súd SR taktiež vo svojich rozhodnutiach pod sp.zn. 1Cdo/67/2011, 3Cdo/169/2017 uviedol, že „to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru) ako jeho nárok vyplývajúci zo skutkových okolností možno právne kvalifikovať nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty vôbec relevantný, nakoľko oprávnený sa dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (§ 107 ods. 1 OZ) vtedy, keď získa znalosť tých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie „skutkového stavu“, teda nie posúdenie jeho právnej kvalifikácie. Teda vedomosť o právnom posúdení veci nie je možné stotožniť s nadobudnutím vedomostí rozhodujúcich skutkových okolností pre účely zistenia vzniku bezdôvodného obohatenia.“

28. Bezdôvodným obohatím podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

29. Charakteristickým znakom pre plnenie bez právneho dôvodu je skutočnosť, že niekomu bolo niečo dané, alebo bolo v prospech niekoho konané, pričom touto činnosťou došlo k nadobudnutiu majetkových hodnôt - v danom prípade plnenie tvrdeného neexistujúceho dlhu.

30. Za bezdôvodného obohatenie zákon považuje aj plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ide o plnenie, ktorého právny dôvod pôvodne existoval, avšak následne odpadol v dôsledku inej právnej skutočnosti napr. odstúpenie od zmluvy, nemožnosť plnenia, zrušenie zmluvy, uplynutie času, preklúzia a podobne.

31. Vzhľadom k hore uvádzaným skutočnostiam sa preto odvolací súd stotožňuje s konštatovaním súdu prvej inštancie vyjadrenom v bode 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku v tom znení, že „právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil“ a keďže z výsledkov vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v auguste roku 2014 žalobcovia získali vedomosť o tom, že žalovanému poskytli vyššie plnenie ako predstavovala reálna výška úveru bez toho, aby na to existoval reálny dôvod, pričom plynutie 2-ročnej premlčacej subjektívnej lehoty ale je podmienené v danom prípade nie plynutím 10-ročnej objektívnej premlčacej lehoty, ale 3-ročnej, ktorá začala plynúť odo dňa poslednej splátky, čo v prípade žalobcu v 1. rade bolo dňa 21.6.2009 pri úvere č. 951003, dňa 10.11.2009 pri úvere č. 9510013 a dňa 15.4.2011 pri úvere č. 905100039, čím 3-ročná premlčacia doba uplynula najneskôr dňa 15.4.2014, teda ešte pred podaním žaloby žalobcov na súd dňa 25.8.2014. Zase u žalobkyne v 2. rade začala plynúť 3-ročná premlčacia doba pri úvere č. 90510031 dňa 24.5.2010, pri úvere č. 905100141 dňa 17.10.2009 a uplynula najneskôr dňa 24.5.2013 t.j. taktiež ešte pred podaním žaloby dňa 25.8.2014.

32. Vzhľadom k hore uvedeným skutočnostiam odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a to v spojení s výrokom o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a nakoľko boli žalobcovia v odvolacom konaní plne neúspešní, sú povinní plne úspešnému žalovanému nahradiť nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

34. Odvolací súd z dôvodu ustálenia rozhodovacej praxe týkajúcej sa posudzovania otázok plynutia subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej lehoty s odkazom na § 451 OZ v znení citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 169/2017, zamietol návrh žalobcov na prerušenie odvolacieho konania z dôvodu nenaplnenia zákonných predpokladov v zmysle § 162 ods. 1 CSP.

35. Podľa § 162 ods. 1 CSP súd konanie preruší, ak a/ rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť, b/ pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania, c/ podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

36. Podľa § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

37. Podľa § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).